

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2020. február 16.

XVIII. évfolyam 7. szám

Évközi 6. vasárnap

„Boldogok, akik Isten útján járnak.”

Egyházközségünk hirdetése:

Február 16. vasárnap:

Évközi 6.vasárnap

08:00 – Élő Zsófia és +szülők

10:00 – +Márta

11:30 – Makkosmária

18:00 – Rózsafűzér Társulat élő

és elhunyt tagjaiért

A következő, évközi 7.
vasárnapon, gyűjtés lesz a
katolikus iskolák javára.

A szentmise olvasmányai:

Sir 15,15-20

Zsolt 118,1-2.4-5.17-18.33-34

1Kor 2,6-10

Mt 5,17-37

Február 17. hétfő:

A szerviza rend 7 szent alapítója

06:30 – +Mónika

18:00 – Bibliaóra a hittanteremben

Február 18. kedd

06:30 – +József és István

Február 19. szerda:

06:30 – +Teréz és Lőrinc

Február 20. csütörtök:

06:30 – Élő Nóra

18:30-19:30 – Szentségimádás a
domonkos nővérek kápolnijában

Február 21. péntek:

Damiáni Szent Péter püspök

17:00-18:00 - Gyóntatás

18:00 – +Gábor

Február 22. szombat:

18:00 – +Julianna

Február 23. vasárnap:

Évközi 7.vasárnap

08:00 – Hálaadás

10:00 – +Dénes és Teréz

Német mise

11:30 – Makkosmária

18:00 – +Mária és Márta

A gyűjtés a katolikus iskolák
javára.

Széchenyi est

Előzetes

Február 25, kedd este 18 óra

Prohászka Gimnázium aulája

Gróf Apponyi Albert vezette

béke delegáció Párizsban

1920.

Vendégünk:

Köő Artúr történész

A Magyarországtudományok Intézet

tudományos munkatársa

Verteibung - 1946

Március 19 csütörtök

A budakeszi svábok

elűzetésének 74. évfordulóján

17:30 órakor:

Megemlékezés és

koszorúzás

a Templom téren az „Őseink

emlékére” emlékműnél.

18:00 órakor:

Gyertyafényes mise

A német nyelvű misét

Bernhard Kollmann atya

celebrálja.

Mindenkit szeretettel várunk

Budakeszi Hagyományörző

Kör Egyesület,

Budakeszi Város Német

Önkormányzata

Kisgyermekes családok

februári utolsó miséje

* február 29, szombat 16:30

MEGHÍVÓ

Február 20. csütörtök 19 óra

Kálvin-terem

Hívó keresztényként

az etikus gyógyszerkutatásért

előadó:

Huszár Csaba

kutató gyógyszervegyész

Szeretettel várunk minden

érdeklődőt.

Ferenc pápa: A másikkal

helyet kell kapnia a

szívemben, tudnom kell sírni

miatta!

Február 12-én a Szentatya a sírókról szóló szakasszal folytatta katekézissorozatát a boldogmondásokról. A sírásnak azt a pozitív vonását emelte ki, hogy megnyit az Úrral és a felebarátainkkal való mindig új kapcsolatra.

Kedves testvérek, jó napot kívánok!

Útnak indultunk a boldogmondások világába, és ma a másodikkal foglalkozunk: Boldogok, akik sírnak, mert majd vigasztalást nyernek [Mt 5,4].

A görög nyelv, melyen az evangéliumot írták, ezt a boldogmondást nem passzív igével fejezi ki – a boldogok ugyanis nem elszenvedik ezt a sírást –, hanem aktív igével:

„emésztik magukat”; sírnak, de belülről. Olyan magatartásról van szó, amely központi jelentőségűvé vált a keresztény lelkiségben, és amelyet a sivatagi atyák, a történelem első monasztikus szerzetesei „penthosz”-nak hívtak, vagyis olyan belső fájdalomnak, amely megnyit az Úrral és a felebaráttal való kapcsolatra; új kapcsolatra nyit meg az Úrral és a felebaráttal.

Ennek a sírásnak, a Szentírásban, két oka lehet. Az első: sírunk valaki halála vagy szenvedése miatt. A másik: a bűnt siratjuk – saját bűnünket –, amikor vérzik a szívünk a miatti fájdalmában, hogy megsértettük Istent és felebarátunkat. Tehát olyannyira szeretjük a másikat, hogy hozzá való kapcsolódásunkban még fájdalmán is osztozunk. Vannak emberek, akik távolságot tartanak, egyet hátralépnek; pedig fontos, hogy másik helyet kapjon a szívünkben!

Gyakran beszéltem a könnyek adományáról és annak értékességéről. [1] Vajon lehet-e szeretni rideg szívvel? Vajon szerethetünk-e csak a szerepkörünk miatt, kötelességből? Természetesen nem. Vannak sírók, akiket vigasztalnunk kell, de néha akadnak vidámak, akiket el kell keserítenünk; fel kell ébreszteniük, akiknek köszíve van, és elfelejtették, hogyan kell sírni. Aztán fel kell ráznunk olyan embereket is, akiket nem érint meg mások fájdalma.

A gyász például egy keserű út, de hasznos lehet ahhoz, hogy felnyissa szemünket minden ember életére, szent és helyettesíthetetlen értékére, és akkor tudatosodik bennünk, mennyire rövid az idő.

Ennek a paradox boldogmondásnak van egy második jelentése is: sírni a bűn miatt.

Itt különbséget kell tennünk: van, aki mérgelődik, mert hibázott. Ez azonban gőg! Ezzel szemben vannak olyanok, akik sírnak rossz cselekedetük miatt, az elmulasztott jó, az Istennel való kapcsolat elárulása miatt. Ezt a sírást az okozza, hogy nem szerettünk, azért fakad fel belőlünk, mert szívünkön viseljük mások életét. Ebben az esetben azért sírunk, mert nem felelünk meg az Úrnak, aki annyira szeret bennünket; és elszomorít bennünket, ha arra gondolunk, hogy nem tettünk meg valami jót – ez a bűn jelentése. Az ilyen emberek tehát azt mondják: „Mebántottam azt, akit szeretek”, és ez a könnyhullatásig fáj nekik. Legyen áldott Isten, ha hullni kezdenek ezek a könnyek!

Ez a hibáinkkal való szembenézés témája. Nehéz, de életbevágó feladat. Gondoljunk csak Szent Péter sírására, amely új és sokkal igazabb szeretetre vezet: megtisztító, megújító sírás. Péter Jézusra tekintett, és sírásban tört ki: a szíve megújult. Júdással ellentétben, aki nem tudta elviselni, hogy hibát követett el, és – szegény – öngyilkos lett. A bűn megértése Isten ajándéka, a Szentlélek műve. Mi, egyedül, nem értjük a bűnt. Ez kegyelem, melyet kérnünk kell. „Uram, add meg, hogy megértsem a rosszat, amit tettem vagy tehetek!” Ez roppant nagy ajándék, és miután ezt megértettük, jön a megbánással együtt járó sírás.

Az egyik első szerzetes, szíriai Szent Efrém azt mondja, hogy kimondhatatlanul szép a könnyek áztatta arc (vö. Aszketikus beszéd). A bűnbánat szépsége, a sírás szépsége, a töredelem szépsége! Mint mindig, a keresztény élet legjobb kifejeződése az irgalmasság. Bölcs és boldog az, aki elfogadja a szeretethez kapcsolódó fájdalmat, mert megkapja a Szentlélek vigasztalását, aki Isten gyengédsége, aki

megbocsát és jó útra térít. Isten mindig megbocsát: ezt ne felejtjük el! Isten mindig megbocsát, a legsúlyosabb bűnöket is megbocsátja, mindig! A probléma bennünk van, akik belefáradunk bocsánatot kérni, magunkba zárkozunk, és nem kérünk bocsánatot. Ez a probléma; de ő készen áll, hogy megbocsásson!

Ha mindig szem előtt tartjuk, hogy Isten „nem bűneik szerint bánik velünk, és nem vétkeink szerint fizet vissza” (Zsolt 103,10), akkor irgalmasan és együttérzőn élünk, és a szeretet jelen van bennünk.

Adja meg nekünk az Úr, hogy túláradoan szeressünk, hogy szeressünk a mosolyunkkal, a közelségünkkel, a szolgálatunkkal és a sírásunkkal is!

Fordította: Tózsér Endre SP